

РЕШЕНИЕ

№ 552

гр. София, 02.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 13.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **5495** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по подадена жалба от Н. А. Г., чрез процесуалния му представител адв. С., срещу Заповед № 8121К-6424 от 12.05.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която е прекратено служебното му правоотношение като държавен служител – директор на Дирекция „Инспекторат“ при Министерство на вътрешните работи, на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 и чл. 108 ЗДСл.

Жалбоподателят излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при липса на компетентност, неспазване на установената форма, при допуснато съществено нарушение на административно производствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Твърди се, допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т.4 от АПК, тъй като изложените в оспореният акт мотиви са общи, неиндивидуализирани и не могат да бъдат конкретно обвързани с разпоредителната част на акта, с което е нарушено правото му на защита. Счита, че не е спазена административната процедура преди прекратяване на служебното правоотношение, която е от значение за установяване на фактите, представляващи материалните предпоставки за прекратяване на правоотношението. В тази връзка сочи, че през август 2015г., след проведен конкурс за длъжността „директор“ на Дирекция „Инспекторат“ при Министерство на

вътрешните работи, Г. е назначен със заповед на министъра на вътрешните работи, т.е. служебното му правоотношение е възникнало преди служителят да е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, което е възникнало на дата 29.08.2017 г. Твърди се неприложимост на нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл и чл. 108 от ЗДСл, предвид липсата на едно от кумулативно изискуемите предпоставки за прилагането ѝ, а именно: ненавършване на определената в чл. 68 от КСО възраст. Счита, че оспореният акт е издаден и в противоречие с целта на закона. Така релевираните с жалбата доводи са доразвити в подробна писмена защита. Моли за отмяна на оспорената заповед и възстановяване на длъжността, заемана преди уволнението. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – министърът на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрк. Р., изразява становище за неоснователност на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Излага съображения за правилно прилагане на материалния закон, доколкото служебното правоотношение е възникнало след като държавния служител е придобил и упражнил правото си на пенсия при условията на чл. 69, ал. 1 и ал. 2 от КСО. Подробни съображения в тази насока излага и в депозираните по делото писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл. 168, ал.1, във връзка с чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е в срока по чл. 149 от АПК, от легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Не се спори между страните, че видно от кадровата справка оспорваният е назначен за периода от 04.10.2015 г. до 26.04.2017 г. на длъжността директор на дирекция „Инспекторат“ - МВР. Също така не се спори, че със заповед № 8121К-2572/08.02.2017 г. е отстранен от длъжност, а със заповед № 8121К-4069/12.04.2017 г. му е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ и му е прекратено служебното правоотношение, считано от 26.04.2017 г. Със Заповед 8121К-293/23.01.2018 г., считано от 08.02.2017 г., е възстановен на длъжност директор на дирекция „Инспекторат“ - МВР, която заема до 01.10.2020 г.

От приложената административна преписка се установява, че със Заповед № 8121К- 9429 от 01.10.2020 г. на министъра на вътрешните работи, считано от 01.10.2020 г. е назначен Н. А. Г. на длъжност „директор“ на дирекция „Инспекторат“ – МВР, с присъден ранг V старши.

В служебното досие е налично разпореждане № [ЕГН] от 31.08.2017 г. на Териториално поделение (ТП) на НОИ – С. град, с което е разпоредено от 29.08.2017г. да се изплаща на Н. А. Г. лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 69, ал.

2 КСО.

С предизвестие рег. № 8121р-7799/12.05.2021 г. на министъра на вътрешните работи, връчено на 18.05.2021 г., на оспорващия е отправено едномесечно предизвестие за прекратяване на служебното му правоотношение, на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл.

На 12.05.2021 г. е издадена оспорваната Заповед № 8121К-6424 от 12.05.2021 г. от министъра на вътрешните работи, с която е прекратено служебното правоотношение с Н. Г., с ранг: IV старши, на длъжност „директор“ на дирекция „Инспекторат“ при Министерство на вътрешните работи (МВР), считано от 12.05.2021 г. Заповедта е издадена на основание чл. чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл., и се посочва изплащането на дължимите обезщетения. Заповедта е лично връчена на служителя на 18.05.2021 г., за което същият се е подписал.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- министъра на вътрешните работи, на когото изрично разпоредбата на чл.158 от ЗМВР Министърът на вътрешните работи или определено от него длъжностно лице от състава на министерството назначава държавните служители на висши ръководни и ръководни длъжности, назначава държавните служители на изпълнителски длъжности при първоначално назначаване, назначава за стажанти спечелилите конкурс за изпълнителски длъжности, преназначава държавните служители на висши ръководни и ръководни длъжности, преназначава държавните служители от висши ръководни и ръководни длъжности на изпълнителски длъжности и преназначава държавните служители, спечелили конкурс, от младши изпълнителски на изпълнителски длъжности., респективно на това бъде орган по назначаването на държавните служители. Между страните няма спор, че лицето Н. А. е заемал длъжността – директор на дирекция „Инспекторат“ при Министерство на вътрешните работи.

Заповедта отговаря на посочените в чл.108 от ЗДСл особени изисквания за форма и съдържание на акта за прекратяване на служебното правоотношение – подписана е от органа по назначаването и съдържа правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Неоснователно се поддържа в касационната жалба, че заповедта следва да съдържа изрични мотиви - фактически и правни основания за издаването ѝ, освен отразените в нея. Правилото на чл. 108, ал. 1 ЗДСл дерогира общата разпоредба на чл. 59 АПК относно реквизитите на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

Не се констатираха и допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Неспазването на срока на предизвестие е компенсирано със заплащане на дължимото се по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл обезщетение. Не намират опора в нормативната уредба доводите на жалбоподателя за нарушаване на административно производствените правила при издаване на оспорената заповед. В

приложимия закон не са предвидени процедурни правила при издаване на акта за прекратяване на служебното правоотношение.

По делото не е налице спор относно фактите.

С оглед навадените в жалбата доводи, спорът е правен и се свежда до това – налице ли са предпоставките за прилагане на нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, с оглед факта, че оспорващият е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на чл. 69, ал. 2 от КСО.

Разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл., послужила като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение, предвижда, че органът по назначаване може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, когато служебното правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, включително когато е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а от КСО.

Следователно, предпоставка за прилагане на нормата на чл. 106, ал.1, т. 6 от ЗДСл, е възникнало и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, което обхваща и частния случай на пенсиониране по чл. 69, ал.2 от КСО. Това е така, тъй като нормата е привилегироваща за визираните в същата лица, като държи сметка за спецификата на работата им, с оглед което им дава право на пенсиониране за осигурителен стаж и възраст, само на основание установяване на отработено време на посочените длъжности. Тя предписва облекчен ред и условия за адресатите си, които получават по този ред право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, без да се изисква навършването на посочената възраст по чл. 68 от КСО. Този извод следва и от систематичното място на нормата на чл. 69 от КСО в раздел „Пенсии за осигурителен стаж и възраст“. Нормата на чл. 69, ал. 2 от КСО не регламентира различен вид пенсия от пенсията за осигурителен стаж и възраст по чл. 68 от КСО, а само установява привилегирован състав за нейното придобиване по отношение на определени категории лимитивно изброени служители. Ето защо, в хипотезата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл на придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се включва и придобитото право на пенсия в условията на чл. 69 от КСО.

В случая, със заповед на министъра на вътрешните работи Н. А. Г. е назначен на длъжност „директор“ на дирекция „Инспекторат“ – МВР, считано от 04.10.2015 г. Служебното му правоотношение е прекратено на 26.04.2017 г. Фактическият състав на нормата, послужила като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия, изисква придобиването на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и упражняване на това право да са налични едновременно преди възникване на служебното правоотношение. В настоящия случай правото на пенсия по чл. 69, ал. 2 от КСО е възникнало 29.08.2017 г. и е упражнено с подаване на заявление за отпускане на пенсия.

На основание чл. 9 от ЗДСл и §87 от Преходните и заключителните разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за МВР (обн. ДВ бр. 60

от 7 юли 2020 г.), със Заповед № 8121К- 9429 от 01.10.2020 г. на министъра на вътрешните работи, Н. А. Г. е назначен на длъжност „директор“ на дирекция „Инспекторат“ – МВР, с присъден ранг V старши, считано от същата дата. Жалбоподателят не твърди, нито представя доказателства, че я е оспорил. Доколкото не се установява оспорване на посочената заповед, следва да се приеме, че тя е влязла в сила - породила е правни последици между страните по делото. С посочената заповед жалбоподателят е бил назначен, за неопределено време, считано от 01.10.2020 г. , т.е. следва да се приеме, че е възникнало ново правоотношение.

Следователно, процесното прекратено служебно правоотношение е възникнало след като служителят е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст. По това правоотношение жалбоподателят, видно от представената преписка, е упражнявал в пълен обем своите права, както и е престирал труд. Ирелевантна е възрастта на държавния служител към момента на оспореното прекратяване на служебното правоотношение, в това число и дали е достигната възрастта за пенсиониране по общия ред по чл. 68 от КСО.

В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика на ВАС по сходни казуси - например решение по адм. дело № 1315/2019 г., решение по адм. дело № 2769/18 г. петчленен състав и др.

Предвид така установеното съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл – служебното правоотношение, което е прекратено с процесната заповед, е възникнало след като държавният служител /жалбоподателят/ е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Не е налице несъответствие на акта с целта на закона. К. съд в решение № 13 от 13.10.2012 г. по конституционно дело № 6 от 2012 г. посочва, че целта на закона е особено важна за преценката на законосъобразността на административните актове по повод съдебното им обжалване, защото несъответствието с целта на закона е една от предпоставките за незаконосъобразност на административните актове. При ясно регламентирана цел на закона, съдът може да установи нейното спазване или превратното упражняване на власт от компетентния административен орган. В мотивите си К. съд посочва, че целта на закона е отправна точка и за преценката спазен ли е принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК, който е неразривно свързан с преследваната цел. Правната теория (Л., К., съч. стр. 298-299, П., К., Т., И., А., Г., Й., Б, съч., стр. 336-337) приема, че самият избор на административния орган е правно регулиран от чл. 4, ал. 2 и чл. 6 от АПК и предписва определен алгоритъм на преценка – дали с избраната от органа възможност се постига целта, за която законът го е оправомощил да издаде акта (чл. 4, ал. 2), ако тази цел се постига, дали не е било възможно решение, което е по-малко обременително за трети лица (чл. 6, ал. 2-3), имало ли е решение, което да бъде осъществено с по-малко обществени разходи (чл. 6, ал. 4). В процесния случай не се установява нарушаването на нито едно от тези правила, поради което административният акт не може да бъде определен като несъответен на целта на закона.

При изложените съображения, жалбата, като неоснователна следва да бъде

оставена без уважение.

С оглед изхода на спора и доколкото от процесуалния представител на ответника не е поискал разноси, такива не му се.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 35 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А. Г., срещу Заповед № 8121К-6424 от 12.05.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която е прекратено служебното му правоотношение като държавен служител – директор на Дирекция „Инспекторат“ при Министерство на вътрешните работи, на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 и чл. 108 ЗДСл.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението на страните пред Върховния административен съд на Република България.

Препис от решението да се изпати на страните.

СЪДИЯ: